

РОЗДІЛ 1

Джеймі

Лівий крайній нападник під'їжджає до сітки й посилає шайбу в мої ворота. Зі звуком гуп вона потрапляє мені в рукавичку, і моя кров спалахує від змагального духу й задоволення.

— Штрайхер-шатаут¹-майстер, — кричить мій новий товариш по команді, пролітаючи повз, і я, швидко кивнувши, кидаю шайбу на лід. Раніше нью-йоркські вболівальники скандували це під час ігор. Коли торік я здобув «Трофей Везіни», яким нагороджують найкращого воротаря Національної хокейної ліги, тобто НХЛ, це згадували в розмовах про мою гру.

Біля лавки тренери спостерігають, роблять нотатки й обговорюють гру команди. Шайба пролітає повз ворота, і в мене всередині все стискається. Погляд головного тренера метнувся до мене, вираз його обличчя годі зрозуміти.

Два тижні тому я підписав контракт як вільний агент і погодився на нижчі за мою реальну цінність умови,

¹ Шатаут, або «суха гра» (англ. *shutout*) — гра, в якій воротар не пропустив жодного гола. — Тут і далі прим. пер.

щоб мати змогу грати за «Ванкувер Шторм». Після п'яної атаки, внаслідок якої моя мама потрапила в автомобільну аварію, вона наполягала, що з нею все гаразд, але я знав: якщо вона приховувала від мене ці напади, то, напевно, її стан погіршувався. Тепер, коли команда прийняла мене за нижчу ціну, я став активом. Вони могли б обміняти мене й отримати більше грошей, і я б не мав у цьому питанні жодного права голосу. Я був наче той будинок, на який команда просто уклала угоду, і якщо вона вирішить придбати щось краще, мене «продадуть».

Мене охоплює тривога. Відтоді, як мій тато сам накликав на себе смерть, сівши за кермо в стані алкогольного сп'яніння, коли я був іще малям, мама роками боролася з депресією і тривогою, але поки я зосередився на іншому, це перетворилося на щось набагато гірше.

Полишити Ванкувер — не варіант, і я не збираюся кидати спорт, який люблю, тому цей сезон має бути успішний. Треба грати якнайкраще й підтримувати свій топовий статус, щоб мене не обміняли. Цього року я мушу зосередитися.

Тренування триває, і гравці виконують вправи, а я згадую, що знаю про них із попередніх ігор. Колись я не раз грав проти «Ванкувер Шторм», тож упізнаю їхні обличчя, але не вивчив іще цих хлопців так, як свою стару команду. Я сім сезонів відіграв за «Нью-Йорк», із дев'ятнадцяти років. Я не знаю цих тренерів і не почувуюся в цьому місті як удома ще з часу доєднання до юніорів, але Ванкувер — те місце, де мені зараз треба бути.

Щось тисне мені в грудях. Це лише перший день у тренувальному таборі, але я ніколи не відчував таких тиску й очікувань.

Лунає свисток, і ми з іншими гравцями під'їжджаємо до лавки.

— Чудова робота, хлопці, — каже тренер, коли ми збираємося навколо нього.

Наприкінці минулого сезону, одного з найгірших в історії «Шторму», Тейт Ворд потрапив у газетні заголовки після того, як його оголосили новим головним тренером. Чоловікові трохи за тридцять, він не набагато старший за деяких гравців ванкуверської команди. Його кар'єра форварда в лізі була доволі багатонадійна, поки травма коліна не поклала їй край. До минулого року він тренував команди коледжів, і — судячи з того, що я читав у хокейних новинах, — вболівальники були налаштовані скептично. Зазвичай головні тренери старші й мають більший досвід тренерства на професійному рівні.

Ворд зиркає на мене, і під маскою воротаря в мене стискаються щелепи.

— Протягом наступних кількох сезонів на нас чекає багато роботи, — каже він, оглядаючи гравців. — Минулий рік ми закінчили на дні рейтингу ліги.

Повітря здається важким, коли хлопці переминаються на ковзанах з ноги на ногу, набираючись духу. Це та частина, де багато тренерів почали б указувати на недоліки та слабкі місця гравців. Казати, що торік команда облажалася. Це той момент, коли проголошують, що програш — аж ніяк не варіант.

Хай йому грець, ніби я й так цього не знаю.

— Крім як угору, йти нікуди, — натомість каже Ворд, криво посміхаючись нам. — Гайда в душ і відпочивайте. Побачимося завтра.

Гравці покидають межі льоду, і я, насупившись, знімаю шолом. Упевнений, за кілька тижнів Ворд скине цю

приємну підбадьорливу маску, щойно розпочнеться сезон і тиск стане величезним.

— Штрайхере, — кличе мене тренер, коли я прямую в роздягальню. Він підходить до мене й чекає, поки гравці, що залишилися, не посунуть далі по коридору, киваючи їм на знак визнання. — Як ти влаштувався?

Я киваю.

— Добре. — Моя квартира завалена коробками, на розпакування яких у мене немає часу. — Дякую, ем, що подбали про житло. І за вантажників.

Напруження збирається в моїх плечових м'язах, і я проводжу рукою по волоссю. Ненавиджу приймати допомогу від інших.

Ворд відмахується від подяки.

— Це наша робота — допомагати гравцям освоїтися. Насправді багато хлопців просять дати їм помічників. Вони можуть допомогти розпакувати речі, організувати харчування, відігнати машину на СТО, вигуляти собаку абощо.

— У мене немає собаки.

Він гигоче.

— Ти знаєш, що я маю на увазі. Ми забезпечимо вас усім необхідним, щоб на льоду ви могли зосередитися. Усе, що від тебе вимагається, — це просто дати нам знати, що тобі треба.

Мені не потрібна допомога, щоб зосереджуватися на льоду. Я звів своє життя до двох важливих речей — хокею та мами.

— Авжеж, — погоджуюсь я, добре знаючи, що не збираюся ні про що просити.

Я завжди був тим хлопцем, який сам про себе дбає. І це не зміниться.

Ворд стишує голос.

— Якщо твоїй мамі потрібна якась допомога, ми також можемо її надати.

Коли я подав запит на обмін до Ванкувера, саме він зателефонував мені й запитав чому. Я йому тоді все розповів. Ворд єдиний, кому відомо про мою маму.

Мене проймає тривога — я не повинен був тоді розтуляти свого клятого рота. Тепер люди хочуть допомогти. Всі інстинкти в моєму тілі бунтують, і в мене здригаються плечі.

Цього року мій графік буде виснажливим. Вісімдесят дві гри, половина з яких удома у Ванкувері, половина на виїзді, а також командні тренування, заняття з тренером воротарів і мої тренування. На додачу до всього в мене будуть зустрічі з фізіотерапевтом, масажистом, спортивним психологом та особистим тренером.

Щось спалахує в моїх грудях, суміш змагального духу й передчуття. Я беру участь у хокейних турнірах, відколи мені виповнилося п'ять років, і виклики роблять мене сильнішим. Тиск живить мене. Роки тренувань зробили мене людиною, яка прагне висот і любить перемагати.

Як же буде цього року? Між неймовірною впертістю моєї мами й напруженим спортивним графіком? Це буде збіса серйозний виклик.

Однак нічого такого, із чим я не зможу впоратися, якщо залишатимуся зосередженим.

— У нас усе добре, — коротко відказую. — Дякую.

Ми завжди були тільки з мамою. Впораюся. Я завжди даю собі раду.

* * *

Після душу я перевдягаюся і виходжу з арени, щоб пообідати й потім ще подрімати вдома перед спортзалом. Рушаю провулком у напрямку вулиці, та раптом мене зупиняє якийсь шум, що долинає від сміттєвих баків.

З однієї з коробок стирчить верткий коричневий собачий задок. Коли я проходжу повз, із коробки висувається морда й повертається до мене. Вся в макаронах із сиром.

Собака метляє мені хвостом, і я витріщаюся на неї у відповідь. Глибокі карі очі, яскраві від радісного збудження. Породу складно визначити. Важить вона кілограмів зо двадцять, можливо, це суміш лабратора і спаніеля. Одне вухо коротше за інше.

Собака ступає крок уперед, а я назад.

— І не думай, — кажу.

Собака гепається на землю, перевертається, щоб виставити животик, і чекає, махаючи хвостом туди-сюди по тротуару, — просить почухати її.

Де її власник? Я озираюся, глипаю вліво-вправо, але ми самі в цьому провулку. Мій ніс зморщується, коли я вивчаю тварину. Нашийника немає, а морда брудна й масна від макаронів. Шерсть надто довга, спадає на очі, і хоча собаці потрібна стрижка, я бачу, яка вона худюща.

У грудях крутиться якесь відчуття, що мені геть не подобається.

— Не їж це, — кажу, насупившись, і киваю в бік сміття. — Тобі стане погано.

Її рожевий язик вивалюється з рота.

— Йди додому.

Мої слова звучать суворо, але собака й досі чекає, щоб їй почухали живіт.

У мене щемить серце, але я відганяю ці почуття. Ні. Це не мій клопіт. Я не реагуватиму. Дідько, я навіть ні з ким не зустрічаюся, тому що з власного досвіду знаю: люди хочуть більше, ніж я можу їм дати.

Однак я не покину собаку тут. Якщо її зіб'є машина або поранить койот? Або з'їсть щось, від чого захворіє?

Нехай про неї подбає Товариство із запобігання жорстокому поводженню з тваринами². Витягаю телефон і, трохи погугливши, набираю номер найближчого притулку.

— За ареною в центрі міста є собака, — повідомляю жінці, коли вона відповідає. У центрі Ванкувера є лише одна арена, тож вона зрозуміє, яке місце я маю на увазі. По той бік чутно гавкіт псів. — Чи може хтось по неї приїхати?

Жінка сміється.

— Любчику, у нас надзвичайний брак працівників. Вам доведеться привезти її до одного з наших закладів.

Перш ніж покласти слухавку, вона перелічує місця, де приймають собак. Ті, що неподалік, усі заповнені, тож, щоб віддати собаку, мені доведеться їхати в притулок, розташований за кілька годин їзди від міста. Насупивши брови, я вдивляюся на телефон, а тоді зиркаю вниз на собаку.

Вона схоплюється на лапи й уважно приглядається до мене, метляючи хвостом. Наче думає, що я збираюся похастувати її чи щось таке. У грудях неприємна важкість.

— Що? — питаю собаку, але вона тільки дужче розмахує хвостом. На серці теплішає, і я відчуваю клубок у горлі.

² Збірна назва некомерційних організацій, мета яких — захист тварин у всьому світі.